

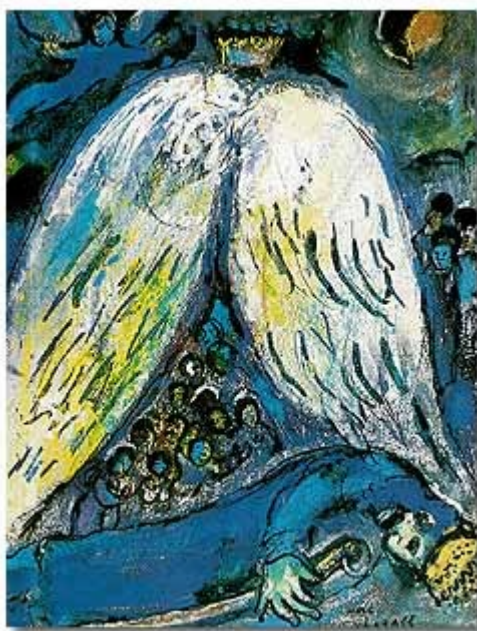
Az Útmutató 2013. évi júniusi igéje:

"Isten nem hagyta magát bizonyág nélkül, mert jötevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó idöket; bőven adott nektek eledelt és szívbeli örömet." (ApCsel 14,17)

Isten jelenlétének ereje

„Most már rosszabb vagyok, veszendőbb / Mint elcipel
halott. / Jaj, jaj, nem érzem, hogy élek már, / Mert a
félelem elhagyott.“ (Ady Endre: Elhagyott a félelem) A
lét és a félelem összekapcsolódik a költő versében.
Félek, mert vagyok és életem oly sokféle veszély
fenyegeti. Félek az ismeretlentől, a földi hatalomtól, a
kudarctól, az ellenségtől, a magánytól, az
elhagyatottságtól, a megcsúfolástól, a veszteségtől, az
anyagi bizonytalanságtól, az elutasítástól, a büntetéstől,
a bizonytalantól, a betegségtől, a fájdalomtól, az új
kezdettől, a céltalanságtól, a megsemmisüléstől, a haláltól.
Félelmeim megalapozottak, hiszen tapasztalat, hogy
mindezek a veszélyek sokak
életét már megmetyelezték,
romba döntötték. Aztán ott
vannak azok a szorongásaim is,
amelyeknek nevét sem ismerem,
csak tudom, hogy bennem
vannak. A gyermekkori
sötétségtől való félelem egy
mély, belém ivódott, alakatlan és
nyomasztó bizonytalanná
terebélyesedett.

Ne félj! – szólal meg több mint
százszor az üzenet konkrét
emberek félelmeinek helyzetében
a Biblia oldalain. Életed nem
megsemmisítő hatalmak és erők
kényének-kedvének
vagy a véletlenszerűség kegyetlen
játékának kiszolgáltatott. Ne félj! –
hangzik a bátorító üzenet
Ábrahámnak, mikor egy ígéretre
alapozva otthagyja a biztosat és
elindul az ismeretlen felé. Ne félj!
Hágár számkivetve kóborol a
pusztában, otthontalan, nincstelen,
gyermekéről sem tud gondoskodni,
kilátástalan a helyzete, amikor
eléri a biztatás. Ne félj és ne
rettegj! A nagy és erős ellenséget
látva Isten kicsiny népe is sokszor
kapja az erősítő szavakat. Ez a
„Ne félj!“ szól az angyaloktól
megréműlt pásztoroknak, a
Jézussal várandós Máriának, a
földi javakért aggodalmaskodó
sokaságnak, a Jézus halála

után bezárkózott tanítványoknak, a
tengeri viharban életveszélyben
lévő Pál apostolnak, a szenvedést
elhordozó szmirnai gyülekezetnek,
a végidők jelenéseit leíró Jánosnak.

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne
csüggedj, mert én vagyok Istened.“
(Ézs 41,10). A félelemtől való
szabadulás nem egyfajta pozitív
gondolkodásban vagy sikeres
önzugeszcióban gyökeredzik.
Alapja az élő Istenbe vetett
bizonyosság. Az, hogy Isten ura
mindeneknek, vele kapcsolatban
állok, ő nem hagyja vesztemet és
szabadítást hoz. Lehetnek
bármilyen nagyok a nyomorúság
hullámai, bármilyen erősek a
pusztító hatalmak lángjai, azok
nem sodorhatnak el és nem
semmisítenek meg, mert Isten
velem van. Gondviselő jelenléte
és szabadító kegyelme
körülfogják életemet. Krisztus
halála és feltámadása az isteni
jelenlétet a földi életem túlívá is
terebélyesíti. Halálomban és
halálomon túl is velem van az Úr!

„Velem van az Úr, nem félek,
ember mit árthat nékem?“ (Zsolt
118,6) Isten jelenlétének és
szeretetének bizonyossága
erőforrássá válik. Átértékel

félelmeimet, esélyeket, lehetőségeket.
Érzem, hogy élek, mert a
megbéklyózó aggodalmaskodás és
félelem nem uralja életemet.
Elindulok olyan utakon is,
amelyeket az ésszerűség
járhatatlannak ítél. A
mindenkori Góliátok erejét és
hatalmát nem látom
legyőzhetetlennek. Felismerem
a kicsi nagyságát, a nincstelen
vagyont, az erőtlenség erejét.
Emberként szárnyalni tanulok.
A kétség idején van hová
menekülnöm, tudom, hol
keresek támaszt és megerősítést.
A nyomorúságban Krisztus
szeretete vigasztal, jelenléte
erősít. A vég és nincs tovább
helyzetében pedig új kezdetet
tár elém az Isten.

Dr. Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, Auferstehungskirche - 1070 Wien, Lindengasse 44/a. kápolna**

2013. szeptember 01.	11.00 óra	Istentisztelet
2013. október 06.	11.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
2013. november 03.	11.00 óra	Istentisztelet

- **Graz, Heilandskirche - 8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.**

2013. szeptember 22.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással
----------------------	-----------	-----------------------------------

Istentiszteleteinket közös beszélgetés és szeretetvendégség követi.
Szeretettel hívjuk istentiszteleti közösségünkbe!

A **lelkészi hivatal** telefonszáma: ☎ +43 650 587 7712 E-mail: ✉ evang-ungarisch@aon.at
Home page: www.evangelisch.at Blog: ausztriai-magyar-evangelikusok.blogspot.com

Orgonazenés áhítat Budapesten – Grazi orgonistánk, Szeitl Zita orgonajátékával

2013. szeptember 15-én Budapesten, a Deák-téri evangélikus templomban *Szeitl Zita*, grazi orgonistánk *Petr Eben* kortárs cseh zeneszerző *Jób orgonára* című orgonaciklusát játssza. A koncert a Budapest Deák téri orgonazenés áhítatok keretében kerül megszervezésre. A darabról és a szerzőről Zita bemutatását olvashatjuk a Másokért együtt újságunk 2012/6. és 7. számaiban.

Fogadás az Ausztriai Evangélikus Egyház nemzetközi gyülekezeti részére

Az Ausztriai Evangélikus Egyház nemzetközi gyülekezeti részére tartott *Sebastian Kurz*, integrációért felelős államtitkár a belügyminisztérium Bécsi dísztermében fogadást 2013. május 08-án. Állami szinten is méltatásra és elismerésre került az a munka, amelyet az osztrák evangélikus egyház végez az érkezők beilleszkedése érdekében, valamint a nemzetközi gyülekezetek közösségei is előtérbe kerültek. A finn, svéd, dán, tajvani, koreai, japán, ghanai-afrikai, angol nyelvű és afrikai nyelvű gyülekezetek mellett magyar gyülekezetünk képviselői is részt vettek ezen a találkozón.

Kedves Olvasóink!

Újságunk ezen számában a mellékelt csekken adakozásra hívjuk támogatóinkat!
Kérjük és köszönjük adományukat, amellyel gyülekezetünk lelki munkáját, működési költségeinket és az újság megjelentetését is támogatja.
Itt köszönjük meg hálásan eddigi támogatásukat, amelyet eljuttattak gyülekezetünkhöz.
Köszönünk minden imádságos szeretetet és hordozást, valamint a gyülekezeti életünkben bármilyen formában megnyilvánuló tevékeny közreműködést is.
Kérjük, továbbra is segítsék munkánkat! Köszönettel:

A gyülekezet presbitériuma

Az erő, a szeretet és a józanság Lelkével

„Mert nem a félelemnek a lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7). Ez az ige szólalt meg egykor a sárvári evangélikus templomban konfirmációm alkalmából, és most ezzel az igével búcsúzom az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezettől, az itt töltött kilenc és fél év lelkészi szolgálattól. 2004. március 07.-én 16.00 órakor prédikáltam először a Bécs, Lindengasse 44/a alatti kápolnában, és most, 2013. szeptember 01.-én, vasárnap a 11.00 órakor kezdődő istentiszteleten köszönök el a gyülekezettől Bécsben. Grazban 2013. szeptember 22.-én 16.00 órakor tartjuk ezt a magyar nyelvű istentiszteletet.

Félelemre lenne oka e gyülekezetnek. Kevesen vagyunk, kicsik vagyunk, magyar evangélikusként, protestánsokként Ausztriában sokszorosán diaszpórahelyzetben. A gyülekezeti tagok mobilitása nagy kihívások elé állítja közösségünket. Sokan vannak, akik a munka végett vannak itt, és hétvégére visszatérnek Magyarországra. Akik már régóta itt telepedtek le, azok nyugdíjasként ismét erősítik magyar gyökereiket, vissza-visszajárnak, házat vásárolnak, kétlaki életet élnek vagy visszatelepednek. A fiatalabbak közül pedig vannak családok és személyek, akik pár évet töltenek Ausztriában. Beilleszkének a gyülekezetbe, aztán az élet gyorsan tovább viszi őket. Érdekes azt is megfigyelni, hogy a mobilitás szempontjából milyen nagy különbségek tapasztalhatók Bécs, és az ország második legnagyobb városa, Graz között.

Félelemre lenne oka e közösségnek, hiszen alkalmainkat nem saját templomainkban és helyiségeinkben tartjuk. Mindig vendégek vagyunk, és – bár az osztrák evangélikus gyülekezetek befogadnak minket -, közösségi helyiségeinknek nem vagyunk urai, nem tudjuk a magunk elképzelései és igényei szerint sem berendezni, sem használni.

Félelemre lenne oka e közösségnek, hiszen érkeznek magyarok, akik a beilleszkedés nagy lázában elfeledkeznek gyökereikről. Számunkra minden jelenlét támogatás is, és hiányzik azok támogatása, akik még tudnának tenni közösségünkért. Több feladatnak nincsen gazdája, pedig gyülekezetünknek nélkülözhetetlen részei lennének.

Isten igéje azonban félelmeink rabságából való kitekintésre és kilépésre biztat. A félelmeket számba kell venni, hiszen reális veszélyek állnak mögöttük, de ha csak rájuk tekintünk, akkor nincs jövő, nincs perspektíva.

Az erő, a szeretet és a józanság lelkét kapjuk Istentől. Mindegyikkel számolhatunk és mindnyájukra nagy szüksége is van gyülekezetünknek.

Az erő lelkét, amely engedte és engedi, hogy véghezvigyük feladatokat.

Gyülekezetünk helyzete stabilizálódott. Az Ausztriai Evangélikus Egyház egyik gyülekezeteként számíthat erre a nagyobb közösségre és támogatására. Többen vannak, akik egy osztrák gyülekezet tagjaként is részt vesznek gyülekezetünk életében. Így kapcsolópontok alakulnak ki más közösségekkel, és e személyes kapcsolatok többek életét gazdagítják.

Erőt jelent az is, hogy vannak tagjaink és támogatóink, akik kisebb-nagyobb feladatokat felvállalnak. Az istentiszteleti helyiségek előkészítése, a virágok, a sütemények, az utazások, a szervezés, az imádkozás, a hordozás, az anyagi támogatás lehetővé teszi létünket.

A szeretet hordoz és felemel. Elindít olyan utakon, amelyek reménytelennek tűnnek, motivál, örömet és megelégedettséget ajándékozik. Sokszorozódnak örömeink, enyhülnek nyomorúságaink a megélt közösség erőterében. Isten elfogadó és befogadó szeretetének hordozója és hirdetője gyülekezetünk.

A józanság lelke szükséges ahhoz, hogy számba vegyük reális lehetőségeinket. Mi az, ami felvállalható, és hol vannak a határaink. Mi az, ami lényeges, és hová kell kevesebb erőt összpontosítani.

A gyülekezet számíthat és számolhat Isten ajándékaival, az erő, a szeretet és a józanság lelkével. Életben tartó ajándékaink ezek. Megköszönöm mindenkinek szeretettel, akik segítséget és támogatást adtak feladataim elvégzéséhez. Megköszönöm Istennek az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet lelkészeként töltött éveket. Gazdagítottak, mélyítettek. A Gyülekezet további életére, szolgálatára Isten gazdag áldását kívánom!

Dr. Solymár Mónika

Telefont kaptam, ... na nem olyat, nem okosat, hanem egy hívást... Gyülekezetünk lelkésze, Mónika keresett egy programajánlattal...

Jazzistentisztelet a grazi Heilandskirchében

Jazz... istentisztelet... még a neve is csábító, egyedi, kivételes, elképzelhetetlen? Pont a májusi istentiszteletünk időpontjában jön hazafelé Aradi György a fasori lelkész és a MoNaMo együttes - Nagy János - zongora, Szirtes Edina "Mókus" - ének, hegedű és Mogyoró Kornél - ütőhangszerek - és Petrovics Sándor kortárs táncművész- akik egy különleges zenés istentiszteletet tartanak nálunk, Grácban. Pár nap alatt minden a helyére került. Egy-két telefon... és a közösség minden tagja tudta, hogy ki, mikor, és hol tud segíteni...

Vasárnap nem csak a megszokott családi közösségünk, hanem mások is eljöttek, akiket a zenei esemény különleges volta csábított a templomba. Molnár Ottó prelátus, a Grácban működő Magyar Katolikus Közösség kinevezett lelkésze és a közösség pár tagja is megtisztelt bennünket a jelenlétével. Lehetőség szerint igyekeztünk minden fórumon közzétenni az eseményt.

A MoNaMo együttes és Aradi György végül is Kőszegről jött és másnap reggel oda tért vissza egy reggeli istentiszteletre. Amikor megérkeztek gyorsan beköltöztek, mindenhol kábel és hangszer, csak kevesek tudják, hogy mi mivel és miért kapcsolódik a cél érdekében.

Kicsit félve néztünk körbe nem sokkal 4 óra előtt, amikor vártuk vendégeinket a templomban. Kicsinek tűnt a létszám, de mire az istentisztelet előtti áhitatot befejeztük, szépen megtelt a zenének otthont adó templomunk.

Orgonazene Szeitl Zitával, egy rövid bevezetővel Dr. Solymár Mónika majd Aradi György a Fasori Evangélikus Gyülekezet lelkésze következett.

Aztán megszólalt az Énekeskönyv a MoNaMo együttes közreműködésével. Három nagyszerű zenész, a táncos és a Jazz közreműködésével egy varázslat részesei lehettünk. Olyan módon szólaltak meg az énekek, ahogyan még nem hallottuk, de talán el sem tudtuk képzelni, hogy lehetséges. A templom akusztikája szinte még egy hangszerként segítette az áldott pillanat létrejöttét. Ilyen még nem volt, de remélem lesz máskor is.

Eztán agapén gyűlt össze a hallgatóság egy kellemes beszélgetésre.

Volt olyan szerencsénk, hogy Aradi György tiszteletet és Petrovics Sándor táncost vendégül láthattuk éjszakára. Nem sok alvás lett belőle... Az együttes táncosát Petrovics Sándort kisajátították a fiam és majd este 11-ig tartó beszélgetésbe merültek vele, Istenről, hitről, a világ dolgairól. Mentségükre legyen mondva, hogy a "rossz" példát a szüleiktől látták, mert mi is éjfélig beszélgettünk, ismerkedtünk új barátainkkal.

Sokáig fogunk emlékezni a nagyszerű délutánra, a beszélgetésekre, a kiváló zenészekre, nagyszerű emberekre, és mi (Fessel Brigitta és Kiss Viktor a cikk írói) az esti emlékezetes beszélgetésre vendégeinkkel.

Köszönet érte...

Fessel Brigitta, Kiss Viktor

Emlékezés a magyar nyelv dalnokára, Weöres Sándorra

„Valaha én is úr akartam lenni;
ó bár jó szolga lehetnék!
De jaj, szolga csak egy van: az Isten,
s uraktól nyüzszög a végtelenség.”

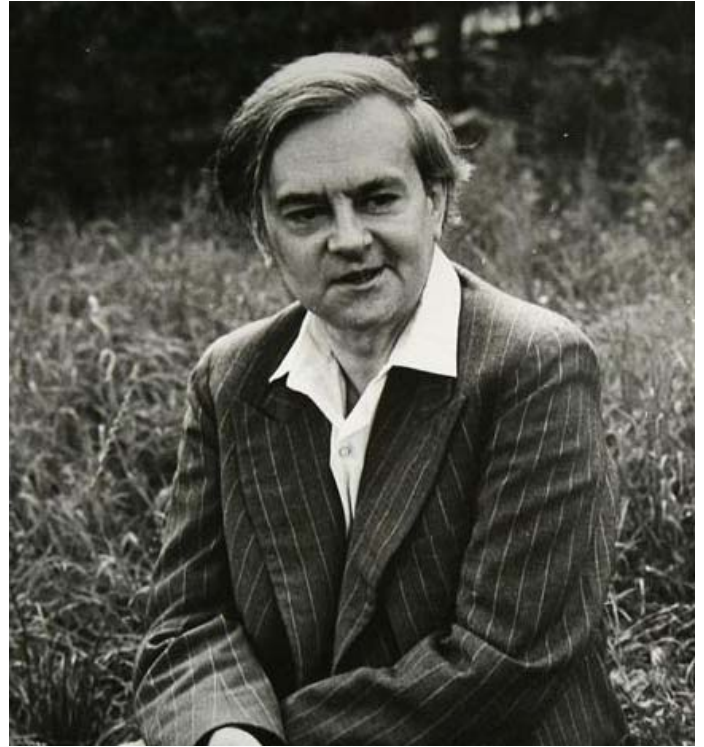
(Weöres Sándor: *Rongyszőnyeg* 13.)

Weöres Sándor immár száz éve Szombathelyen látta meg a napvilágot 1913. június 22-én. A cseri dombok tetején gubbasztó kis falut, Csöngét tekintette szűkebb hazájának, mivel itt, szülei otthonában töltötte gyermekéveit és ifjúkorát. Szűkebb pátriájához, Vas megyéhez, Kemenesaljához egész életén át szorosan kötődött, bármerre sodorta az élet, sohasem szakadt el lélekben e tájtól.

Édesanyja, Blaskovich Mária féltő szertettel vette körül fiát, s hamarosan igazi lelki társakká fonódtak. Erről a mély összetartozásról ad hírt *Anyámnak* című versében. „Termő ékes ág, te,/jó anya/ életemnek első/ asszonya.” A birtokaira úzött katonatiszt apa viszont mélyen elégedetlen volt verselő és szórakozott fiával. E feloldhatatlan feszültségben őrlődve végül öngyilkossági kísérletekkel igyekezett segítséget kérni szüleitől.

A pápai majd a csöngői evangélikus iskolában tanult, végül gyenge egészségi állapota miatt magántanuló lett. Legeltetés, szőlőmetszés, kerti munkák közben Csokonai és Madách, Schiller és Arany, Goethe és Lao-ce, Shakespeare és a Távolság-Kelet eposzainak és bölcséletének világa ragadta magával. Szombathelyen, Győrött, Sopronban végezte középiskolai tanulmányait. Már 1929-ben meleg hangú felfedező cikket közölt róla a Pesti Hírlap *Mint csillag az égen* címmel, majd több versét és novelláját is megjelentette a lap. Kodály Zoltán is itt találkozott először verseivel, s a tizenöt évesen írt *Öreges* című költeménye annyira elnyerte tetszését, hogy később kórusművet komponált belőle.

A kor legjelentősebb kulturális folyóirata, a Nyugat 1932-től kezdte közölni verseit, s ettől kezdve kapcsolatot tartott fenn Babitscsal és Kosztolányival. Az érettségi után versformákkal kezd el kísérletezni, s már ekkor körvonalazódott benne a legkülönbözőbb zenei formák költői megvalósításának gondolata. A pécsi egyetem bölcsész- majd joghallgatója lett, s végül filozófia-esztétika szakon szerzett diplomát. Pécsen jelent meg első verseskötete is a *Hideg van* (1934), mely remek visszhangra talált. Szabó Zoltán a tekintélyes Válaszban mindenekelőtt a fiatal költő humorát emelte ki, majd az ifjú alkotó törekvéseinek a lényegére tapintva állapította meg: „a nyelv zenéjének

és a nyelvvvel kifejezett értelemnek teljes összhangját teremti meg ezekben a versekben, melyek igénytelen témákból (kutya, szobalégy) íródtak nagy igényű írásokká.”

A kötetel Baumgarten-jutalomban részesült, melynek összegéből észak-európai utazásra indult. Az 1935-ben megjelenő *A kő és az ember* című kötetével már teljes Baumgarten-díjat szerzett, s ennek köszönhetően távolkeleti utazást tett. 1939-ben „*A vers születése*” címet viselő értekező önvallomásával doktorált. Fülep Lajos professzornak írott korabeli levelében így vall magáról: „Eszem ágában sincs, hogy kész világnézetbe akarjak behelyezkedni; vagy önmagamban egy saját és végleges világnézetet kitermelni sem akarok; hiszen végérvényes megoldások nincsenek. De úgy érzem, kell hogy ne csak lírikus, de filozófus is legyek;”

Terjedelmes és szerteágazó életműve is bizonyítja Weöres személyiségének és gondolatosságának ezerarcúságát. Mert ebben az iradatlan útvesztőben, ami költészetének egésze, együtt jelennek meg antik mítoszok és a modern élet sokféleképpen értelmezhető képei. Gondolatmenetein párhuzamosan húzódik a szikár logikus gondolkodás és a misztikus filozófiák ábrándjai. Csengő-bongó gyermekversek váltakoznak lírai-egyéni tartalmú életbölcsélettel. De bármit mond, legyen az optimista vagy pesszimista, legyen szemléletesen képszerű vagy játékosan értelmetlen - az cseng-bong, zenél, az nyelvi és ritmikai bravúr.

Civil életében könyvtáros lett, előbb Pécsen, ahol az egyetemi éveket töltötte, és ahol a Sorsunk című folyóiratnak egyik szerkesztője is volt, majd Székesfehérvárott, végül Budapesten az Akadémiai Könyvtárban. Ettől kezdve végleg budapesti lakos volt. Itt hamarosan meg is nősült. Felesége, Károlyi Amy, a költőasszony életének kiegészítő társa, munkatársa, alapvetően rendetlen életmódjának üdvös rendben tartója volt és maradt mindvégig.

Az 50-es évek dogmatikus kultúrpolitikája sehogy sem tudta elviselni Weöres politikamentességét. 1951-től állása sem lehetett és versei sem jelenhettek meg. Rákényszerült a műfordítások tömegmunkájára. Itt azonban nélkülözhetetlen lett rendkívüli nyelvtudásával, munkabíráásával és azzal a magas igénnyel, hogy a kényszerű teendőket is a legmagasabb színvonalon végezze. 1956 után jelenhetett meg az időközben írott verseinek nagy gyűjteménye, „A hallgatás tornya”. Ettől kezdve pedig a költőnek rendíthetetlen helye volt élő irodalmunk első sorában.

Minden hangnemben és versformában egyként magas színvonalon alkotott. Világ- és művészetfelfogására nagy hatást gyakorolt Várkonyi Nándor, aki az ősi

mítoszokkal ismertette meg, Fülep Lajos és Hamvas Béla, akik az univerzális gondolkodás, illetve a keleti filozófiák befogadására ösztökölték. Weöres költőideálja a személyiségétől megfosztott poéta, aki éppen önmaga korlátaitól megszabadulva képes átélni az idő végtelenségét és a világ egészét. „Fogd el a lélek árján fénylő forró igéket: táplálnak, melengetnek valahány világévet s a te múltó dalodba csak vendégségbe járnak, a sorsuk örökélet, mint sorsod örökélet, társukként megölelnek és megint messze szállnak.” /Ars poetica/

1970-ben kapott Kossuth-díjának jutalmából megalapította a fiatal költők számára adományozható Pásztor Béla-díjat. A nyolcvanas években mind súlyosabb betegségekkel küzdött. A felnőttként is gyermeki érzékenységgel bíró alkotó, ki magát inkább elszánt kísérletezőnek, mint igazi lírikusnak tartotta, Budapesten halt meg, 1989. január 22-én. Remélem e tiszta hangú magyar költő, kinek hangszere a magyar nyelv maga, halhatatlan műveivel még sokunk lelkében pendít meg érzékeny húrokat.

Magyarné Pirka Judit

Búcsúzunk a Magyar családtól, Judittól, Pétertől és Boglárkától

Judit és Péter gyermekükkel, Boglárkával együtt négy évvel ezelőtt bekapcsolódtak gyülekezetünk életébe. Idén nyáron térnek vissza Magyarországra a külszolgálati munkából. Örömmel vettük aktív és gazdagító részvételüket a gyülekezet életében és Judit írásait a Másokért együtt újságunkban. Isten áldását kívánjuk további életútjukra!

„A Balaton-felvidék és a Bakony öleléséből indultunk útnak négy évvel ezelőtt. Férjem, Magyar Péter a Badacsonyi lábánál szerezte gyerekkori élményeit, én a királynék városában, Veszprémben nevelkedtem. Családot is itt alapítottunk, s amikor Isten áldásával megszületett gyermekünk, Boglárka, akkor vetődött fel bennünk a gondolat, hogy a gyermekgondozásra kapott időt külföldi tapasztalatszerzéssel és nyelvtanulással is kiegészíthetnénk. Mivel férjem a Külügyminisztérium informatikusaként dolgozott, könnyen adódott a lehetőség egy külszolgálati állás megpályázására a bécsi magyar nagykövetségen.

Bécs jó választásnak bizonyult. Gazdag történelmi hagyatékával együtt lélegző, mégis modern és élhető nagyváros, s nem melleleg nagyon közel esik szeretett hazánkhoz. Csak négy évre hagytuk el otthonunkat és szereteteinket, mégis nagy segítséget jelentett a bécsi magyar evangélikus közösség abban, hogy a császárvárosban is otthonosan érezzük magunkat. A lelkész és a gyülekezet minden tagja meleg szeretettel fogadott minket, s minden együtt átélte istentisztelet, szeretetvendégség vagy közös nyári találkozó szép emlékként fog elkísérni bennünket.

Magyarságuk megőrzéséhez kitartást, és Isten áldását kívánjuk a közösség minden tagjának. Magyar család”

Finnugor istentisztelet Bécsben

A finnugor népek egymással való kapcsolatának egyházi téren is sok megjelenése van. Egy ilyen találkozóra került sor Bécsben 2013. június 16-án, amikor az ausztriai evangélikus egyház finn és magyar gyülekezetei az észti közösséggel együtt közös istentiszteletet tartottak. A közös nyelv a német volt, amelyen *Dr. Solymár Mónika* lelkész nő prédikációja is elhangzott. A liturgiai szolgálatot pünkösdi többnyelvűség jellemezte, ezt *Ella-Maria Boba* finn lelkész nő vezette. A *SUVI-kórus* finn és észti dalokkal gazdagította az istentiszteletet, *Ruth Dorn* észti származású hittantanár közreműködésével, aki az észti közösség részvételét szervezte. Az istentiszteletet követően a Gentzgassei svéd evangélikus templom kertjében jó hangulatú beszélgetésekkel folytatódott a hagyományos finnugor barátság ápolása.

Bemutakozik az Ausztriai Finn Evangélikus Gyülekezet

Az Ausztriai Evangélikus Egyház keretén belül 2005 óta személyi gyülekezetként („Personalgemeinde“) éli életét a Finn Evangélikus Gyülekezet. Gyülekezeti helyiségeink Bécs 18. kerületében találhatóak (Gentzgasse 10), ugyanott, ahol az Ausztriai Svéd Evangélikus Gyülekezet temploma és székhelye is van. A gyülekezet jelenleg 55%-os lelkészi állással rendelkezik, amely nemrég egy 25%-os állásról lett megnövelve.

Ausztriában jelenleg kb. 1.500 finn él. Többségük egyetemista vagy itteni munkavállaló, valamint sokan vannak itt akik házastársuk, partnerük végett kerültek Ausztriába. A finnek 76%-a evangélikus-lutheránus. Nem mindnyájuk gyülekezetünk tagja, de gyülekezetünk mindnyájuk előtt nyitva áll. Ausztria egész területére vonatkozik szolgálatunk, így lelkészként sokat utazom az országban pl.keresztelésre, esketésre.

2011. szeptembere óta vagyok az ausztriai finn gyülekezet lelkésze. Ausztriában 2007 óta élek, ekkor – a Helsinkiben végzett teológiai tanulmányaimat követően – osztrák férjem révén kerültem ide. A segédlelkész-képzést már itt Ausztriában végeztem el. Egy évvel ezelőtt tettem le a lelkészvizsgát.

Visszatekintve örülök annak, hogy ezt az utat járhattam,

hiszen így jobban megismerhettem az Ausztriai Evangélikus Egyházat. A szervezet, a szokások, az

egyházjog nagyban különbözik a finn egyházban megtapasztaltaktól és így lehetőségem volt mindezek mellett az itteni egyházban élő emereket is jobban megismerni. Minden nagyban segíti a napi gyakorlati munkámat.

Finn nyelvű istentiszteleteinket havonta egyszer ünnepeljük Bécsben. Ezen kívül alkalmanként tartunk Salzburgban és Grazban is finn istentiszteleteket. Keddenként „Nyitott esték“ címmel tartunk találkozót, ahol egymással való beszélgetésekre, teázásokra és finn könyvek kölcsönzésére, cseréjére van lehetőség. Gyakran kiegészülnek ezek a kedd esték más programokkal is, mint pl. filmvetítés, áhítatok, közös éneklések, stb. A gyermekek számára heti rendszerességgel egy zenecsoportot működtetünk és havonta egy szombaton gyermekfoglalkozásokat tartunk. Itt játékos formában Istenről és a bibliai történetekről gondolkodunk együtt. A karácsonyi időszakban nagyon kedvelt a „Legszebb karácsonyi énekek“ rendezvény, amelyen kb. 150-en gyülekezünk össze, hogy hagyományos finn karácsonyi énekeinket együtt énekeljük.

Legnagyobb kihívása gyülekezetünknek a tagok mobilitása. Pár év itt tartózkodás után az itt dolgozó vagy tanuló finnek vissza- vagy továbbutaznak. Így gyülekezetünknek is mobilnak és flexibilisnek kell lennie. Nincs kötött struktúránk, alkalmainkat a pillanatnyi szükségletek szerint tervezzük és gyakran változtatjuk. Így sok újat is kipróbálhatunk, mint pl. a most júniusban együtt ünnepelt finnugor istentiszteletet. Így köszöntöm a magyarokat „Tervetuloa!“ = Szívélyes üdvözlettel!“

Ella-Maria Boba, evangélikus lelkész

Absender: P.b.b.
 Ungarisch-Evangelische Gemeinde
 AB in Österreich
 A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
 Gefördert aus Mitteln der
 Volksgruppenförderung.
 Erscheinungsort: Wien
 Verlagspostamt: A-1060 Wien
 Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@aon.at
 Bankverbindung: Bank Austria, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 00290419100. IBAN: AT70110000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Dr. Solymár Mónika

Ökumenikus imádság a magyarságért

Az ausztriai magyar keresztény gyülekezetek a nemzeti összetartás jegyében ökumenikus imádságot tartottak a bécs-dorotheergassei református templomban 2013. június 9.-én. Az igehirdetést Dr. Korzenszky Richárd, a tihanyi bencés apátság perjele tartotta. A perselypénzt a magyarországi árvízkárosultak részére gyűjtöttük és az Ökumenikus Szeretetszolgálat számlájára lett továbbítva. Ebben az újságunkban részletet közlünk Dr. Korzenszky Richárd prédikációjából, amely a következő számunkban jelenik meg teljes szövegével.

„Beszélhetünk-e még egyáltalán hazaszeretetről mi, az egységesülő Európában, amelynek gyökerei keresztény gyökerek? Akkor, amikor a kereszténység nemzetek fölötti testvériséget is kell hogy jelentsen? „Mert „nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettetek Krisztus Jézusban.” Gal 3.29 Erről már Pál apostol beszélt. És a krisztusi üzenet lényegéhez tartozik ez az egység. Jézus azonban nem önmagunk feladását kívánja tőlünk, hanem önmagunk átadását. Azzal, amink van, azzal, amik és akik vagyunk.

A pünkösdi csodának ma is meg kellene valósulnia. És megvalósulhat, mert a Lélek kész kiáradni. Vajon mi készek vagyunk-e befogadni?

Mindnyájan a maguk nyelvén hallották hirdetni Isten csodálatos tetteit... Nem szüntette meg a Lélek a különbözőséget, hanem a különbözőségekből Isten Igéje által közösséget, egységet formált.

Eltűnődhetünk azon, van-e értéke a magyarságunknak. Határozottan állítom, hogy igen. Babits Mihállyal együtt vallom: „Magyar vagyok: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el: a világot nem szegényíteni kell, hanem gazdagítani. Hogy szolgálhatom az emberiséget, ha meg nem őrzök magamban minden színt, minden kincset, ami az emberiséget gazdagíthatja? A magyarság színét, a magyarság kincsét! De mily balga volnék, ha ugyanakkor más színt, más kincset el akarnék venni vagy meggyengíteni!”

És ugyanő mondja az Örökkék ég a felhők fölött című írásában: „Én hiszek a testvériségben, a színek együtt adják ki a képet, a hangok együtt adják a koncertet.”

Történelmi adottság, hogy az intézményesült kereszténység egymástól elkülönült közösségekben él. Történelmi bűnöket kell jóvátennünk, itt és most. Egy a kereszténységét egyre kevésbé vállalni akaró vagy merő Európában a közös tanúságtételnek kimondhatatlan súlya és ereje lehet. A mi felelőségünk ez. Úgy, hogy merjük vállalni magunkat. Vállaljuk egymást. Különbözőségeinkkel együtt. Azért, hogy megvalósuljon Jézus szándéka, amiért életét is adta: „Hogy mindnyájan egyek legyenek.”

Dr. Korzenszky Richárd

